

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 929/2023
05.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миленко Тодоресков, адвокат из ..., против тужене Школе за дизајн „Богдан Шупут“ из Новог Сада, коју заступа Правобранилаштво Аутономне покрајине Војводине, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3970/22 од 23.11.2022. године, у седници већа одржаној 05.04.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3970/22 од 23.11.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3970/22 од 23.11.2022. године, усвојена је жалба тужене и преиначена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 1242/21 од 02.06.2022. године, тако што је одбијен тужбени захтев којим је тражено обавезивање тужене да тужиоцу за период од 01.03.2018. године до 31.01.2021. године исплати на име накнаде трошкова за исхрану у току рада износ од 78.161,50 динара са затезном каматом од 14.07.2021. године до исплате, као и обрачунату затезну камату у износу од 13.091,42 динара од доспелости до 13.07.2021. године; по основу накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег износ од 54.787,69 динара са затезном каматом од 14.07.2021. године до исплате, као и обрачунату затезну камату у износу од 13.642,43 динара од доспелости до 13.07.2021. године; да тужиоцу накнади парничне трошкове у износу од 65.000,00 динара са затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Тужилац је обавезан да туженој надокнади парничне трошкове у износу од 15.000,00 динара и трошкове жалбеног поступка у износу од 18.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је оценио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у спорном периоду био у радном односу код тужене на пословима ... радника, са коефицијентом за обрачун плате од 8,62, који сходно члану 4. Закона о платама у државним органима и јавним службама изражава сложеност послова, одговорност, услове рада и стручну спрему и који у себи садржи и накнаду трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. Тужена је тужиоцу у спорном периоду обрачунавала и исплаћивала плату на начин да је основицу коју објављује Влада Републике Србије множила са коефицијентом радног места, који метод обрачуна тужена примењује за запослене од почетка примене Закона о платама у државним органима и јавним службама из 2001. године. Тако исплаћивана плата тужиоца била је нижа од минималне зараде, па је тужена вршила доплату зараде до висине минималне. Висина износа спорних накнада, обрачуната је спрам присуства на раду и спрам најповољнијег критеријума у упоредним важећим колективним уговорима на територији Републике Србије, па је узет у обзир ПКУ за јавна предузећа у комуналној делатности на територији Републике Србије. По том обрачуну, за спорни период припада накнада трошкова у висини главнице и обрачунате камате, као што је то тражено постављеним тужбеним захтевом.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца сматрајући да му припада право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у утврђеној висини месечних накнада, јер када се узме начин обрачуна плате тужиоца, која је нижа од минималне зараде, те да је иста допуњавана до висине минималне зараде, јасно произлази да у минималној заради не могу бити садржани трошкови на име исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, све у складу са чланом 111. Закона о раду.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду тако што је одбио тужбени захтев за исплату наведених накнада, закључујући да је исплаћена плата према коефицијенту утврђеном у складу са одредбама Закона о платама у државним органима и јавним службама, а у којем су садржане и наведене накнаде, те околност да висина трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора није вредносно исказана, не представља разлог због којег запослени може са успехом да тражи исплату ових трошкова.

Неосновано се ревизијом указује да се наведени закључак другостепеног суда заснива на погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 2. став 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 са каснијим изменама и допунама), прописано је да се његове одредбе примењују и на запослене у државним органима, органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама, ако законом није друкчије одређено.

Одредбом члана 13. ставови 1. и 3. Закона о основама система образовања и васпитања („Службени гласник РС“ бр. 88/17 ... 6/20), прописано је да делатност образовања и васпитања обавља установа, а да се на оснивање и рад установе примењују прописи о јавним службама.

Чланом 1. Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 34/01...21/16 и др.), између осталог, прописано је да се овим законом уређује начин утврђивања плата, додатака, накнада и осталих примања запослених у јавним службама који се финансирају из буџета Републике, Аутономне покрајне и јединице локалне самоуправе, а чланом 4. став 2. наведеног закона, прописано је да коефицијент за обрачун плате садржи додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

С обзиром на наведено, да се на тужену примењују прописи о јавним службама, то се по оцени Врховног касационог суда на зараде и друга примања запослених код тужене школе примењује Закон о платама у државним органима и јавним службама.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, а у контексту наведених одредби закона, Врховни касациони суд налази да је у конкретном случају износ накнаде за исхрану у току рада и регреса садржан у коефицијенту према коме је исплаћивана плата, у складу са чланом 4. Закона о платама у државним органима и јавним службама, због чега се неосновано тражи накнада постављеним тужбеним захтевом, а како је то правилно закључио и другостепени суд.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**